

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

12. januar 2009

J.nr. 08-119-0261/2008-0007728

Socialudvalget har i brev af 15. december 2008 stillet følgende spørgsmål nr. 116 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Özlem Sara Cekic (SF).

Spørgsmål nr. 116:

”Ministeren bedes kommentere vedhæftede henvendelse vedr. engangshjælp, herunder og med baggrund i Beskæftigelsesankenævnets praksisundersøgelse 2008, der viser, at spørgsmålet om engangshjælp kun er blevet behandlet i knap halvdelen af sagerne vedrørende kontanthjælpsmodtagere, redegøre for hvad ministeren vil gøre, for at undgå at rigtig mange borgere risikerer at ende i den situation, som den pågældende beskriver i henvendelsen.”

Endeligt svar:

Mange mennesker har hver dag kontakt med landets kommuner om hjælp til forsørgelse, og mange har en positiv oplevelse, mens andre har en knap så positiv oplevelse. De borgere, som mener sig berettiget til hjælp, men som får afslag hos kommunen, har mulighed for at klage til beskæftigelsesankenævnet.

I den henvendelse, der refereres til i spørgsmålet, har borgeren valgt at henvende sig til Socialudvalget i stedet for at klage til beskæftigelsesankenævnet.

Havde den pågældende klaget, ville beskæftigelsesankenævnet få en udtalelse fra kommunen sammen med sagens akter, så nævnet både havde mulighed for at konstatere, om klagerens oplysninger var i overensstemmelse med de faktiske forhold, og få kommunens vurdering af sagen. Herefter ville klagen blive behandlet af beskæftigelsesankenævnet.

Spørgeren relaterer borgerhenvendelsen til Beskæftigelsesankenævnets praksisundersøgelse 2008 og beder mig redegøre for, hvad jeg vil gøre i den anledning. Jeg mener ikke, at henvendelsen kan relateres til praksisundersøgelsen.

Hovedpointen i praksisundersøgelsen er, at nogle kommuner i Midtjylland ikke i forbindelse med kontanthjælpsansøgninger gør borgeren opmærksom på muligheden for, at de kan søge om engangshjælp, at afgørelser herom ikke altid meddeles ansøgeren, samt at kommunerne gør for lidt ud af journalføring og begrundelse.

Henvendelsen handler derimod om, at den pågældende efter sin bedste overbevisning er blevet nægtet den engangsydelse, som han anmodede om ved sin henvendelse til kommunen, da han stod uden midler og mad til sig selv og sin hund.

Endvidere bor borgeren, som har rettet henvendelse til Socialudvalget, i en kommune, der ikke ligger i Midtjyllands Statsforvaltnings område. Det betyder, at sagen ikke kan behandles af Beskæftigelsesankenævnet i Midtjylland.

Til slut efterspørges mine bestræbelser for at sikre, at kommunerne overholder lovgivningen på beskæftigelsesområdet. Det sker på flere forskellige planer. Jeg skal i det følgende alene fremhæve tre af de væsentligste:

For det første forventes det, at kommunerne tilrettelægger deres forvaltning på en måde, så den sikrer lovlighed i forvaltningen. Dernæst er borgerne sikret klageadgang til beskæftigelsesankenævnene, der som udgangspunkt træffer endelig afgørelse i sagerne.

For det andet kan både borgeren og kommunen bede Ankestyrelsen om at efterprøve nævnets afgørelse ved at antage en sag til principiel behandling. Således tager Ankestyrelsen sagen op, hvis der fx er fortolkningstvivel, der ikke tidligere har været behandlet Ankestyrelsen.

For det tredje er ankestyrelsens og beskæftigelsesankenævnenes praksisundersøgelser også med til at sikre overholdelse af lovgivningen, ligesom der sker en vurdering i forbindelse med revisionen af kommunernes regnskaber.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at ministeriet har kontaktet kommunen, der telefonisk har oplyst, at den har genoptaget sagen på baggrund af borgerens henvendelse til Socialudvalget, som kommunen har modtaget kopi af.

Venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen